

Evanghelia după Matei

Capitolul 4

4:1-11 Ispitirea lui Isus Hristos

11 versete despre ispitirile Domnului Isus, dar ce versete importante! Îmi aduc aminte de câte ori Duhul mi-a adus aminte de acest pasaj pentru a mă ajuta în lupta spirituală. Și sunt așa de multe de zis din acest pasaj încât cu siguranță nu ne-ar ajunge vremea. Vom preciza câteva lucruri și ne vom lăsa călăuziți de Duhul spre noi fațete, noi adevăruri despre căile Împărăției.

Atunci, Isus a fost dus de Duhul în pustie ca să fie ispitit de diavolul. Imediat după botez a venit și TESTUL. Botezul a însemnat decizia Mântuitorului de a-Și asuma lucrarea pentru care a fost trimis. El oricând putea renunța. Nu era constrâns de Nimeni și de Nimic. Porunca Tatălui pentru El era să Își dea viața **DE BUNĂVOIE**. Fiul a acceptat întruparea. Apoi a acceptat 30 de ani să rămână în trup pe pământ. Acum la aproximativ 30 de ani, Fiul a acceptat prin botez intrarea Sa în lucrarea publică. Prin botez s-a înclinat în fața autorității Vechiului Testament, S-a lăsat legitimat de Vechiul Testament și a urmat planul Tatălui. Imediat după această decizie a urmat un MARE TEST.

Testarea lui Isus are și ea profunde rezonanțe profetice:

- Israel a fost încercat în pustie 40 de ani și în urma testului a ieșit la iveală inima necredincioasă a poporului. Acum, Isus, adevăratul Israel, avea și El să fie încercat în pustie timp de 40 de zile, dar în contrast cu Israel, El avea să ia testul cu notă maximă, fără pată, fără măcar o mică greșală.
- Israel a fost încercat de Domnul și în Iosua DUPĂ trecerea Iordanului. La trecerea Iordanului Israel primește o revelație-RESURSĂ: Iordanul se despice prin puterea Domnului și ei primesc confirmarea că Domnul este în mijlocul lor și pentru ei. Ei primesc revelația puterii lui Dumnezeu care este de partea lor. Dar apoi urmează TESTUL. Și TESTUL este exact legat de revelația-resursă primită. Ei sunt tăiați împrejur. DUPĂ trecerea Iordanului, pe teritoriul inamicului. Și sunt tăiați împrejur cu TOȚII în aceeași zi, după porunca Domnului. Gestul reprezintă O NEBUNIE. Să te faci atât de VULNERABIL pe teritoriul INAMICULUI. DOAR puterea Domnului îi putea proteja. Bărbații tăiați împrejur nu se puteau lupta și aveau nevoie de zile bune pentru a se putea vindeca. Credința trebuia încercată. Israel, condus de IOSUA, a luat acel TEST. Este vorba de TESTUL pe care părinții lor, conduși de MOISE, nu l-au trecut în pustie. Acum, Mesia, cel prefigurat de Israel și de Iosua, DUPĂ ce se scufundă în IORDAN, este și el testat. Iată testul este direct legat de revelația-resursă primită

la Iordan (Dumnezeu îi spune: *TU ești Fiul Meu...*, iar diavolul îi va spune: *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...*)

- Moise a postit 40 de zile și 40 de nopți și a mijlocit pentru Israel. Acele 40 de zile au fost și un TEST pentru Moise. Domnul i-a arătat slava Cortului Întâlnirii și apoi când poporul a păcătuit l-a testat și i-a arătat mânia Sa față de popor cerându-i să Îl lase să nimicească poporul. Moise a perseverat în mijlocire 40 de zile și nu a renunțat până când Domnul nu S-a lăsat înduplecat și a iertat poporul Său. Resursa mijlocirii a fost revelarea slavei și îndurării Domnului la Cortul Întâlnirii. După această revelație-RESURSA, Moise primește și un mare TEST. Dacă Moise ar fi cedat să mijlocească în cele 40 de zile, el nu ar fi luat Testul de mare mijlocitor pe care Însuși Dumnezeu i l-a dat. Moise a fost pregătit pentru TEST de Însuși Dumnezeu și apoi a fost ÎNCERCAT de ÎNSUȘI DUMNEZEU. Asemănarea cu acest episod din viața Domnului Isus este evidentă. Isus primește RESURSA la revelația de la BOTEZ, apoi TESTUL are, cum am demonstrat deja, legătură DIRECTĂ cu Revelația-Resursă primită. Într-adevăr, Isus este acel prooroc ca Moise ce trebuia să intre în istorie (vezi Deuteronom 18). Până acum am amintit ca prefigurări mesianice de David, de Sămânța promisă din Genesa, de Iosif, de Israel, de Elisei. Era cu siguranță timpul să îl amintim și pe Moise care este unul din cele mai complete și complexe profiluri mesianice din Vechiul Testament. De fapt, botezul de la Iordan ne aduce aminte de Moise, dar dintr-o altă perspectivă. Am comentat faptul că botezarea lui Isus de către Ioan în IORDAN este o împlinire a predării de ștafetei harului de către Ilie lui Elisei. Dar tot la IORDAN, Moise a fost cel care a predat ștafeta lui Iosua. Iar Isus, în limba ebraică înseamnă IOSUA. Moise era reprezentantul Legii, al Vechiului Legământ. NU el a dus poporul în moștenirea promisă, ci IOSUA (ISUS). Acest lucru nu este întâmplător. Ioan Botezătorul era ultima talpă a Vechiului Testament, era vocea Vechiului Legământ. Dar el nu poate boteza decât cu apă. El a trebuit să iasă din scenă. Adevărata MÂNTUIRE și intrare în moștenirea cerească a fost operată prin ISUS, Cel căruia El i-a predat ștafeta tot la IORDAN. Observăm niște lucruri fascinante în tiparele profetice. Același PERSONAJ este o prefigurare a lui Mesia atât direct cât și prin contrast. Astfel:
 - Ilie îl prefigurează pe Mesia - și totuși nu ILIE, ci ELISEI are o lucrare mai mare. ILIE îl prefigurează și pe Ioan care pregătește lucrarea unuia mai mare ca el.
 - Moise îl prefigurează pe Mesia - totuși nu MOISE, ci IOSUA duce pe popor în țara promisă. Moise îl prefigurează și pe Ioan care predă ștafeta lui Isus.
 - Iosif îl prefigurează pe Isus - și totuși nu Iosif, ci SĂMÂNȚA promisă era în centrul planurilor lui Dumnezeu. Iosif din vechime care salvează

Sămânță promisă, îl prefigurează pe Iosif din Evanghelii care păzește Pruncul promis.

- Israel îl prefigurează pe Mesia, căci Israel este Fiul Domnului scos din Egipt și trecut peste Iordan și chemat în țara promisă pentru a fi Lumina lumii. Totuși, nu Israel - poporul, ci Israel -Isus, este cel care este loial Domnului și iese CU ADEVĂRAT din Egipt și trece cu ADEVĂRAT Iordanul și devine cu ADEVĂRAT Lumina lumii!
- Tiparele profetice din Vechiul Testament sunt de o complexitate rară. Personajele din vechime arată spre Mesia în diferite moduri. Ei îl prefigurează pe Mesia, dar nu erau ei Mesia. Astfel, sunt asemănări între ei și Mesia, dar și diferențe între ei și Mesia. Dar și asemănările și diferențele tot spre Mesia arată. Putem spune că până și falimentele și neajunsurile lor tot spre Mesia arată. Căci părțile lor bune arată cât de frumos va fi Mesia, iar falimentele lor arată că ei doar pregătesc calea Celui care va fi TARE acolo unde ei au falimentat. Astfel:
 - David domnește 40 de ani peste Israel. Dar este răpus de cel rău prin adulter și crimă. Isus este ispitit 40 de zile în pustie și trece testul perfect. El rezistă ispitei oricărui adulter spiritual sau fizic.
 - Moise este Păstor peste poporul Domnului 40 de ani de zile. Dar are și momente de neveghere și cădere. Uită să își taie copilul împrejur, cade în disperare și vrea să renunțe, se mânie pe noua generație și lovește în stâncă. Isus, este ispitit în toate felurile 40 de zile dar rămâne fără pată. Isus Păstorește și El peste ucenici și peste Israel. Nu neglijează nici una din porunci și nici o profeție din Scriptură. Împlinește legea în chip desăvârșit. Nu cade în disperare și nu SE MÂNIE în chip firesc niciodată pe ucenici sau pe Israel. El rămâne în BLÂNDEȚE și MÂNIE SFÂNTĂ până la capăt!
 - Ilie este un mare prooroc. Lucrarea sa principală este condensată în 3,5 ani. Punctul culminant este la muntele Carmel. Acolo demască public și face de rușine autoritățile religioase MINCINOASE ale poporului. Dar după victoria de după Carmel, urmează un ALT TEST. El este în cele din urmă respins de către Ahab, Izabela și popor. Cade în depresie și vrea să moară, să renunțe. Isus are o lucrare de 3,5 ani, care culminează cu Carmelul teologic de la Ierusalim. Înainte de Paște El face de rușine la Ierusalim autoritățile religioase mincinoase ale poporului. Gura le este închisă și nimeni nu mai îndrăznește să îi pună vreo întrebare. Dar apoi urmează un TEST mai greu. Mai marii vremii și apoi și poporul îl respinge în cele din urmă. Isus nu disperă, nu renunță. Acceptă planul Tatălui și acceptă cu demnitate moartea pe cruce.
 - Adam, fiul lui Dumnezeu este amăgit de Șarpe. Și la fel și toți urmașii lui Adam. Dar acum, Isus, Fiul lui Dumnezeu, fiul lui Adam ia testul pe care

Adam și toți fiii săi nu l-au luat, testul venit prin confruntarea cu Șarpele.
Am ajuns deci la un alt tipar profetic. Adam – Isus.

- Deci Adam, fiul lui Dumnezeu este testat de Domnul prin Șarpe într-o Grădină. Totul era de partea lui Adam: natura sa umană desăvârșită, cunoașterea nemijlocită a lui Dumnezeu, frumusețea și armonia grădinii. Dar un lucru era împotriva lui: Ispita Șarpelui. Și Șarpele vine cu O SINGURĂ ispită și pare că are doar această unică ocazie. Dacă Adam ar fi respins ISPITA, ar fi luat testul, iar Șarpele ar fi fost alungat pentru todeauna din Grădină. Acum, Isus, al doilea Adam, este testat tot de Domnul și tot prin Șarpele cel vechi. Dar acum este testat într-o pustie. Grădina primului Adam a fost transformată într-o pustie din pricina păcatului acestuia. Și acum TOTUL este împotriva celui de al doilea Adam: creația este decăzută, lumea este stăpânită de cel rău, întreaga omenire este moartă în păcat și urmează glasul Șarpelui. El este întrupat într-o fire asemănătoare cu a păcatului care este împotriva voii lui Dumnezeu și prin care poate fi ispitit în orice chip de cel rău. El nu se poate folosi de puterea Sa dumnezeiască decât prin Duhul, în dependență totală de Tatăl, ca un OM vulnerabil în față Vrăjmașului. Și cel rău îl ispitește 40 de zile și 40 de nopți în TOATE felurile și ispitirea durează de fapt 33 de ani, cât va fi pe pământ. Al doilea Adam luptă cu Șarpele în condiții MULT, MULT mai dificile decât cele pe care le-a avut primul Adam. Primul Adam a luptat cu Șarpele în condiții favorabile. Al doilea Adam a luptat cu Șarpele în condiții total defavorabile. Primul Adam a fost răpus de Șarpe cu o singură lovitură, cu prima lovitură. Al doilea Adam a rezistat la TOT ciurul loviturilor satanei, la un ciur continuu de 40 de zile, respectiv de 33 ani. A rezistat la TOATE loviturile Satanei. Isus Mesia, este OMUL care ridică ocară primului Adam. La fel cum generația lui Iosua, prin faptul că ia testul cu tăierea împrejur după trecerea Iordanului, a ridicat ocară Egiptului susținată de falimentul primei generații, la fel acum, după scufundarea Sa în Iordan, Isus ia testul în confruntarea cu Șarpele și ridică ocară adusă peste lume de căderea primului Adam. De fapt, Hristos al doilea Adam, ridică ocară de peste toți fiii lui Adam și este TARE și LOIAL acolo unde toți ceilalți au falimentat. El ridică ocară deasupra lui Moise, David, Ilie, Iosua, Iosif, Avraam și deasupra tuturor sfinților și oamenilor care, ca Adam de altădată, s-au lăsat amăgiți de Șarpe! Isus este Mesia, singurul Mesia! Isus este cel mai frumos dintre oameni! Isus este eroul, singurul Erou! Isus este cel care a smuls omenirea din rușinea adusă de victoriile repetate ale Șarpelui asupra oamenilor. Și pe noi, ca pe toți fiii lui Adam dinaintea noastră, Șarpele ne-a învins. Acum, noi am fost născuți sub păcat, morți din punct de vedere spiritual. Doar primul Adam și al doilea Adam, s-au născut vii din punct de vedere spiritual și s-au confruntat cu Șarpele fără să aibă sufletul întinat. Dar harul general al lui Dumnezeu și apoi harul primit prin nașterea din nou trasează limite celui rău și ne oferă un spațiu al

alegerii, un spațiu unde putem alege binele. În acest spațiu, unde aveam de la Domnul resurse să respingem ispita Șarpelui, în acest spațiu, noi ne-am lăsat amăgiți și am ales de bunăvoie să credem minciuna Șarpelui. Am fost trântiți la pământ din vina noastră de atâtea ori de Șarpe, ca Adam de altădată. Și cu toții ne-am umplut de rușine și vină. Dar vestea bună este că un Fiu al lui Adam a reluat lupta cu Șarpele și a biruit total, desăvârșit. El s-a confruntat cu toate tipurile de ispitiri de care au avut parte toți fiii lui Adam la un loc și le-a biruit pe toate. A luat toate testele unde noi am căzut. Ce minunat! Și această neprihănire a Sa ne-o oferă în dar nouă! Și această VIAȚĂ și PUTERE a Sa ne-o oferă acum nouă, cât mai suntem în firea pământească pentru ca să biruim păcatul din noi. Ca statut primim neprihănirea Lui, iar în dinamica sfințirii primim puterea vieții Sale! Hristos l-a biruit pe Șarpe în perioada întrupării Sale și continuă să îl biruie prin noi, Biserica Sa. În noi, Hristos continuă lupta cu șarpele și ori câte ori Îl lăsăm să lupte în noi prin credința în El, El învinge din nou și din nou Șarpele de altădată. Și rămânerea noastră și creșterea noastră în credință este biruința noastră asupra Șarpelui. Nouă nu ni se cere să fim fără păcat pentru a-l birui acum pe Șarpe, ci să păstrăm credința în Hristos. Bătălia este în jurul credinței. Și există o biruință punctuală asupra Șarpelui când într-un context specific de ispitire alegem binele și respingem răul. Dar biruința înseamnă și când după ce ne lăsăm amăgiți de o ispită, ne pocăim și revenim în ascultare. Iar în ANSAMBLUL bătăliei, BIRUINȚA este dacă păstrăm curată până la sfârșit CREDINȚA în Isus Hristos!

- Dumnezeu se laudă cu omul IOV (cel mai neprihănit om de pe pământ) înaintea întregului cer, iar apoi urmează testarea lui Iov, așezarea lui Iov în ciurul Satanei. Omul a fost creat de la început pe un câmp de război, pe câmpul războiului dintre Dumnezeu și Satana. Omul a fost într-un fel răspunsul Domnului la răzvrătirea lui Lucifer, și prin planul Său cu oamenii îl va face pe Satana de rușine. De aceea, când Dumnezeu se laudă cu oamenii, Satana fierbe. Și Dumnezeu îi dă voie celui rău (în limite precise) să ispitească pe OM. Dumnezeu se laudă acum cu OMUL ISUS, OM desăvârșit în care ÎȘI găsește TOATĂ plăcerea. Era de așteptat ca Satana să reacționeze, să conteste această laudă, să ceară să fie trecut acest nou IOV prin ciurul său. Și era de așteptat ca Domnul să îngăduie acest lucru. Întruparea a fost reală. Orice OM, inclusiv pruncul Isus, s-a născut pe câmpul de bătălie și se va supune legilor războiului. Și legile războiului permit celui rău să testeze fiecare fiu al lui Adam și MAI ALES pe aceia care fac performanță în iubirea lor față de Domnul. Aceștia vor fi trecuți prin teste speciale și din ce în ce mai MARI. De aceea, ispitirea de 40 de zile de după botez nu este DELOC întâmplătoare și nici surprinzătoare. Era ceva de așteptat în războiul spiritual. În 1,2 Împărați am văzut că orice Uns al Domnului care a luat decizii și inițiative sfinte pentru Casa Domnului a fost trecut prin CIURUL celui

RĂU. Isus, la botez tocmai și-a asumat decizia de a intra în lucrarea publică și de a rezidi în sens spiritual Casa Domnului transformată într-o peșteră de tâlhari de mai marii lui Israel. Era de așteptat să vină prompt contraofensiva celui rău care să descurajeze această inițiativă. Întruparea a fost reală. Isus s-a supus legilor războiului spiritual care se aplică oricărui fiu al lui Adam. Și aceste legi cer ca orice fiu al lui Adam să fie testat până la sânge.

- David, la 30 de ani înainte să intre în lucrarea PUBLICĂ a avut parte de un test special: testul de la Țiclag. Am comentat cu alte ocazii cât de greu a fost acest TEST. David l-a luat încrezându-se în Domnul și apoi a intrat în lucrarea publică. Oamenii Domnului sunt testați mai întâi în ASCUNS înainte de a fi chemați în lucrarea publică. Domnul vrea să se asigure că ei sunt pregătiți pentru lucrarea publică și îi testează mai întâi în ascuns ca să se asigure că nu vor face Numele Său de ocară în public. Testul este un test al VREDNICIEI dar și un test formativ. Pe de o parte, acei oameni sunt cântăriți să se vadă dacă sunt vrednici/pregătiți să intre în lucrarea publică. Pe de altă parte, acel TEST îi formează, modelează pentru lucrarea publică.
- Iosif, înainte să intre în lucrarea publică la 30 de ani a primit un TEST special. Testul a avut două fațete. Prima fațetă: cu soția lui Potifar, iar a doua fațetă: întemnițarea sa pe nedrept. Iosif ia testul și APOI este chemat în lucrarea publică.
- Moise a fost și el testat înainte să intre în lucrarea publică. A trebuit să renunțe la SLAVA Egiptului, prefigurând biruința lui Mesia asupra ofertei slavei acestei lumi (vezi a treia ispitire). De asemenea au urmat 40 de ani de tăcere și smerire în pustie.

Pentru omul Isus, cele 40 de zile de ispitire au însemnat și un test al vredniciei dar și un test formativ. Luca ne spune că Pruncul CREȘTEA în înțelepciune și devenea din ce în ce mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. În Evrei 5 se precizează că Isus a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Vasul uman al lui Isus trebuia LĂRGIT pentru ca puterea dumnezeirii Sale să se poată manifesta mai mult și mai mult. Am dezvoltat această temă în comentariul pe 2 Corinteni (vezi comentariul pe 2 Corinteni capitoul 6 în expresia paulină: *ni s-a lărgit inima*). În Luca autorul îl prezintă pe Isus PLIN de DUHUL SFÂNT înainte de ispitire și PLIN de puterea Duhului începând lucrarea publică după ispitire. Ispitirile au însemnat o lărgire a vasului uman pentru ca puterea Duhului să se poată revărsa și mai mult prin el. Întruparea a fost reală. Ca orice om, Isus a trecut prin procesul învățării, pregătirii, testării și formării înainte de a intra în lucrare. Isus nu a sărit din ieslea din Betleem pe cruce. Între iesle și cruce a fost un drum lung al formării. Vasul său uman a fost suficient de lărgit pentru a purta crucea de-abia după cei 3,5 ani de lucrare publică. Dacă la Isus viața de credință a însemnat un proces permanent de creștere și formare, cu atât mai mult pentru noi. Niciodată nu vom ajunge în acel punct în care să fim 100% pregătiți și formați. Niciodată nu vom ajunge în acel punct al în care să fim DOAR învățători. Permanent vom fi învățători și ucenici. Pe de o parte vom învăța pe

alții ce știm, iar pe de altă parte vom învăța mereu noi lecții despre Domnul și căile Sale. Pe de o parte vom sluji pe ceilalți, iar pe de altă parte Domnul ne va modela, curăți și forma. Procesul învățării, curățirii, modelării, lărgirii vasului nu se încheie niciodată. Vai de cel care spune: gata, am ajuns! Vai de atotsuficiența și atotmulțumirea spirituală. Mereu va mai fi de curățit și de modelat în viața noastră. Și mereu vom avea tendința ca după ce am învățat o lecție să spunem: aceasta a fost ultima lecție! În sfârșit știm căile Domnului! Sau: până aici a fost...de acum voi trăi cu adevărat! Dar acea lecție, este doar o lecție. Nicidecum ultima! Va urma altă lecție și altă lecție. Și dacă am trăi 2000 de ani pe acest pământ în care să creștem în fiecare zi în asemănare cu Domnul, după cei 2000 de ani tot la început am fi, și tot am fi niște studenți neștiutori care mai au atât de mult de învățat. Chiar după luarea unui test ca cele 40 de zile de ispitire, tot un ucenic neștiutor rămânem. Scriptura a anunțat mai dinainte că Mesia va fi într-un proces continuu de învățare. Iată ce ne spune Isaia despre Mesia:

- Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește, *în fiecare dimineață*, El Îmi trezește urechea *să ascult cum ascultă niște ucenici*. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.

(Isaia 50:4-5)

Iarăși printr-un singur tablou din viața lui Isus sunt adunate SIMULTAN aproximativ 10 tipare profetice din întreg Vechiul Testament. Este absolut fascinant modul în care Isus împlinește Scriptura. Și Scriptura ANUNȚA mai dinainte victoria lui Mesia asupra ȘARPELUI:

- Genesa 3:15 – Sămânța va zdrobi CAPUL ȘARPELUI.
- Isaia 11:1-5 – Mesia va trăi desăvârșit în ascultare și va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui
- Isaia 53:9 – Mesia va trăi FĂRĂ păcat și va învinge pe Ispititor în toate ispitirile acestuia

Victoria lui Isus în cele 40 de zile este tot o ÎMPLINIRE a Scripturilor. Mesia trebuia să DOVEDEASCĂ printre multe altele că POATE învinge toate ispitirile celui rău și că poate trăi fără păcat pe acest pământ.

Înainte de a comenta fiecare ispită în parte trebuie să precizăm că ISPITIRILE au fost cât se poate de REALE. Iată de ce:

- Fiul S-a făcut cu adevărat VULERABIL. El s-a întrupat într-o fire asemănătoare cu a păcatului prin care putea fi ISPITIT cu adevărat. El spune în anumite contexte că a venit să facă nu voia Sa ci voia Tatălui. Deci între voia Sa și voia Tatălui puteau să apară contradicții. Dar acest lucru nu era posibil înainte de întrupare, când voia Tatălui și a Fiului erau în armonie desăvârșită. Dar acum voia Fiului întrupat era adesea orientată spre ALTCEVA decât voia Tatălui. Acest lucru era posibil prin faptul că Isus era îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a

păcatului care era orientată spre PĂCAT. Isus simțea din firea cu care se îmbrăcase, ca orice om, o puternică înclinație spre PĂCAT.

- Ispititorul era tatăl minciunii, maestrul înșelăciunii, expertul în seducție, doctorul în amăgire. El a amăgit o bună parte din îngerii care trăiau în prezența lui Dumnezeu și apoi l-a amăgit și pe omul Adam, vice-regele lui Dumnezeu, capodopera lui Dumnezeu. Adam s-ar fi putut opune ispitirii, căci altfel nu ar mai fi fost considerat vinovat. Cu toate acestea, prin faptul că a fost amăgit să se răzvrătească împotriva Creatorului, ne dăm seama cât de puternică a fost ispita. Acest Ispititor putea să Îl ispitească pe Fiul prin intermediul firii asemănătoare cu a păcatului în care era îmbrăcat Fiul prin întrupare. Vulnerabilitatea Fiului era reală, iar Ispititorul era de temut.
- De asemenea, acestui Ispititor i s-a dat VOIE să îl ispitească pe Isus în MOD cumplit și groaznic. Cartea Evrei ne învață:
 - Prin urmare a TREBUI să SE ASEMENE fraților Săi în TOATE lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți. (Evrei 2:17-18)
 - Căci nu avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care ÎN TOATE lucrurile a fost ISPITIT CA ȘI NOI, dar fără păcat. (Evrei 4:15)
- Isus a simțit deci o slăbiciune asemănătoare cu a noastră când noi suntem ispitiți. Dar noi suntem în esența noastră stricați și așa de slabi. Este suficient ca cel rău să sufle puțin spre noi și noi deja simțim că ne înclinăm spre pământ. Cum a fost posibil ca ISUS să simtă același tip de SLĂBICIUNE, El care era Fiul, care nu se născuse mort din punct de vedere spiritual, care în esența Sa era desăvârșit, era Dumnezeu? Răspunsul este simplu: prin creșterea nespus de mare a INTENSITĂȚII ispitei. Cu alte cuvinte, dacă spre noi vine doar o adiere malefică din partea Ispititorului, spre Isus a venit un URAGAN malefic în toată furia și cruzimea sa. Cât de mare trebuie să fi fost ispitile îndreptate împotriva Fiului pentru ca El să fi simțit la fel ca orice om că se clatină, că furtuna îl înclină?
- Ca o confirmare la cele spuse mai sus vine și pasajul din Evrei 5:7, în care Mântuitorul strigă cu lacrimi și mari strigăte către Tatăl, Cel care putea să îl izbăvească de PĂCAT și de ispitirile celui rău. Isus nu se lupta direct prin puterea Sa de Dumnezeu. Ci ca orice om s-a făcut dependent de ajutorul venit de sus de la Dumnezeu-Tatăl. Deși, după cum vom vedea, El avea în Sine puterea de a se lupta cu Ispititorul, El alege să renunțe la această PUTERE și să primească ca OM putere DOAR de la Tatăl sau să se folosească de această PUTERE doar prin

Tatăl. Deci ca ISPITA să fie reală, Fiul renunță deliberat la puterea pe care o avea în SINE, în esența Sa dumnezeiască.

- Ca o altă confirmare a celor de mai sus vin și pasajele din Evangheliile care ne spun că după ispitiri au venit îngerii să îi slujească. Ni se relatează că și în Ghetsimani i s-a arătat un înger care să Îl întărească. Ispitirile au fost deci EPUIZANTE. Și au fost atât de extenuante, ÎNCÂT a fost nevoie de o intervenție a ÎNGERILOR pentru refacerea, mângâierea, alinarea omului dinlătru al lui Isus asaltat, tulburat, abuzat, traumatizat de ispitirile FĂRĂ scrupule ale Satanei.

Ispitirile deci nu au fost o joacă, ci a fost ceva real, groaznic. Testul a fost unul real și încă unul de foc. Nu a fost o simplă luptă LOGICĂ între Isus și Satan, în care Isus cita corect din Scriptură la capcanele teologice ale celui rău. A fost și această luptă dar nu doar atât. În Eden marea întrebare este CUM a rostit Șarpele acel OARE, de a reușit prin această simplă întrebare să convingă familia regală a lui Dumnezeu să se răzvrătească împotriva Creatorului lor minunat? Din nou, marea întrebare este CUM a rostit Satana: *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrelor acestora să devină PĂINI?* Maestrul seducției, a SEDUS cu adevărat. Cu siguranță că Isus a fost ispitit de la naștere. Dar perioada de 40 de zile de ispitire a fost ceva special. Cu ce s-a deosebit ispitirea Sa de până la botez, de perioada celor 40 de zile? Cu siguranță că au fost ispite cumplite și înainte. Cu siguranță că ispitirile trăite până la botez de Isus au fost CU MULT mai mari decât toate ispitirile trăite de ceilalți fii ai lui Adam. Cu siguranță că Seducătorul a încercat să îl seducă în toți acești ani și S-a mai apropiat de urechea Sa pentru a-L ispiti. Cu siguranță că a mai îndreptat uraganul Său malefic împotriva lui Isus. Dar ACUM i s-a permis să Îl ispitească pe ISUS cu mai multă PUTERE. Acum, URAGANUL s-a îndreptat spre ISUS în toată furia și puterea sa. Acum Lucifer îl ispitește DIRECT și NEMIJLOCIT pe Isus, la fel cum a ispitit și prima familie din EDEN. Vocea seducătorului ajunge la oameni de obicei mijlocită (și astfel MULT DIMINUATĂ!) de contexte, de alți oameni, de gânduri și sentimente. Și chiar dacă doar adierea vocii Seducătorului ajunge la oameni, când ajunge, oamenii sunt tulburați și toți au fost amăgiți de adierea vocii sale. Dar dacă toți am fost amăgiți de adierea vocii sale, oare ce înseamnă să auzi vocea sa în mod direct, nemijlocit? La fel cum noi auzim adierea slavei Creatorului mijlocită de minunile creației, la fel auzim adierea vocii Vrăjmașului mijlocită de mijloacele pământești de amăgire. Oare ce înseamnă să auzi DIRECT vocea Creatorului? Dar OARE CE ÎNSEAMNĂ să auzi direct vocea ISPITITORULUI? Slavă Domnului că noi nu vom ști niciodată ce înseamnă acest lucru. DOAR ISUS a avut parte de o confruntare ca a primului ADAM, adică de o confruntare directă și nemijlocită cu Tatăl minciunii. Dar nimeni altcineva nu a avut și nu va mai avea parte de o asemenea confruntare. Avraam, Iov, Moise, Iosif, Ilie, David, Neemia, Daniel, Petru, Pavel toți au fost ispitiți de adierile mijlocite ale vocii Ispititorului. Nici un om nu a mai intrat în confruntare directă cu Satan, căci e sigur că NIMENI nu i-ar putea sta în față. Dacă doar adierea sa ne-a amăgit pe toți, cine ar rezista în fața tunetului vocii sale? NIMENI! DOAR ISUS s-a confruntat cu el direct și DOAR ISUS A BIRUIT și ar fi putut birui. De aceea, este bine să fim smeriți și să rămânem

smeriți. Să nu ne temem de cel rău, căci Dumnezeu ne ține în palma Sa. Dar să nu ne subestimăm vrăjmașul. Nici să nu ne treacă prin minte că noi prin ceva din noi înșine am putea să ne luptăm cu el. El exact asta și vrea. Să ne ațâțe mândria. Să ne provoace să îi ripostăm în mod direct, să îl urâm, să ne certăm cu el. El de-abia așteaptă o luptă directă cu noi. De aceea Biblia nu vorbește prea mult de cel rău și ne îndeamnă și pe noi să nu vorbim mult despre el și să nu rostim cuvinte de ocară împotriva lui. Ci să rămânem smeriți și să ne alipim cu toată ființa noastră de DOMNUL, singurul care ne poate apăra de acest vrăjmaș de moarte al nostru, al tuturor. De fapt, lupta nu este a noastră, ci a Domnului. Fiul OMULUI, și nu noi, S-a arătat să nimicească lucrările diavolului. EL LUPTĂ prin Biserică cu cel rău. DOAR EL POATE lupta! E lupta Lui! Noi suntem doar niște vase umile care ne punem smeriți la dispoziția Lui ca El să lucreze prin noi!

Dar vestea bună este că acest ISUS care l-a învins pe cel rău în confruntarea DIRECTĂ, trăiește în noi. Biruința Sa în cele 40 de zile de ispitire DEVINE o garanție de nezdruccinat că Cel care este în noi este MAI PUTERNIC și MAI MARE decât cel ce este în lume! Cel care a învins uraganul POATE învinge și adierile, șoaptele Ispititorului. Este adevărat că FIUL LUPTA cu TOATĂ puterea Tatălui cu cel rău. Fiul luptă cu o parte din puterea Sa în noi. Dar Fiul este în noi și ni se promite că puterea Sa nemărginită este în noi. Ea crește progresiv în măsura în care și noi ne lărgim VASUL credinței. Și Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre.

Am explicat deci că fiecare ispită a fost teribilă din pricina MODULUI în care a fost rostită Mântuitorului de către expertul amăgirii care a sedus o parte din îngeri și pe Adam și toții fiii săi. Să analizăm acum pe rând cele trei ispite prezentate de Matei. De ce sunt alese aceste 3 ispite? Probabil au fost unele din cele mai puternice. Probabil ilustrează diversitatea categoriilor de ispite cu care a fost confruntat Isus.

Prima ispitire

Când un om postește fără mâncare o perioadă îndelungată de timp se întâmplă următoarele: în primele trei zile se luptă cu o teribilă senzație de foame. Apoi, această senzație se diminuează și dispare, iar trupul folosește propriile resurse pentru a asigura supraviețuirea. Este un fel de autodevorare pentru supraviețuire. Și acest lucru durează până în ziua 40. După ziua 40, apare din nou senzația de foame. Trupul își epuizează rezervele interne și apare un strigăt disperat al organismului. Este un ultim strigăt după resurse. Dacă nu este alimentat după ziua 40, în scurt timp omul moare.

Faptul că Isus a postit ne arată umanitatea Sa. El a postit pentru ca Domnul să îi dea putere în confruntarea cu cel rău. Ca orice om, a apelat la post și rugăciune pentru a primi ajutor de sus. Senzația de foame care apare după ziua 40 ne arată din nou umanitatea Sa. Și în acel moment critic, vine ispita: ***Dacă ești (alte versiuni: pentru că ești) Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.***

Ispita vine pe fondul unei nevoi biologice reale. Presiunea din organismul lui Isus era teribilă, iar moartea era iminentă. Unele mărturii ale oamenilor care au trecut prin mari suferințe ne sugerează că nimic nu este mai cumplit decât foamea. Isus se confrunta cu un maxim al presiunii biologicului. Dar ce era greșit să mănânce în acel moment? Și ce era greșit să facă o minune pentru a mânca pâine? Doar era Fiul lui Dumnezeu și avea puterea și autoritatea să facă minuni. Și exact pe acest lucru insistă cel rău: ***ești Fiul lui Dumnezeu: ai puterea și autoritatea să faci minuni! Ce ar fi greșit în acest lucru?*** Deci de ce era greșit ca Isus să facă o minune?

Răspunsul lui Isus ne ajută să înțelegem ispita. Diavolul spune: ***Dacă ești Fiul lui Dumnezeu***, iar Isus răspunde: ***OMUL nu trăiește doar cu pâine***. Cel rău vrea să îl smulgă pe Isus din umanitatea Sa. El vrea ca Isus să acționeze ca Fiu de Dumnezeu dar nu ca și OM. Fiul acceptase întruparea în mod real. El acceptase să devină OM. Astfel, El S-a așezat sub autoritatea Tatălui, a ales să nu se folosească de puterea Sa dumnezeiască și să nu facă totul după buna Sa voie și plăcere, așa cum făcuse din eternitate până înainte de întrupare. El a ales să fie dependent de Tatăl și să asculte întru totul de Tatăl. El nu putea acționa doar ca Fiu al lui Dumnezeu, ci trebuia să acționeze simultan și ca OM. Diavolul lovește la această graniță sensibilă a identității sale divino-umane. Diavolul vrea să dezechilibreze balanța, și anume, să îl determine pe Isus să acționeze ca Fiu al lui Dumnezeu dar nu ca și OM. Și acest lucru ar fi însemnat fie ieșirea lui ISUS din actul întrupării, fie un PĂCAT, adică o înfăptuire a unei minuni fără voia Tatălui. La învierea lui Lazăr, Isus spune: ***Mulțumesc, Doamne, căci M-ai ascultat!*** Isus nu făcea nimic de capul Său. El făcea DOAR ce vedea pe Tatăl făcând. El putea să facă piatra în pâine doar dacă primea aprobare din partea Tatălui. În situația din pustie nu primise această aprobare. Ba mai mult, ar fi făcut o minune la ÎNDEMNUL Șarpelui. Isus va face imediat după cele 40 de zile de ispitire sumedenii de minuni. Deci nu minunea în sine era problema, ci momentul și cine se afla în spatele îndemnelui. Satana, și nu Domnul era cel care i-a dat imboldul de a face minunea. Și ascultarea de glasul șarpelui nu poate fi decât păcat.

În prima parte a răspunsului Său, Isus se identifică pe Sine cu omul. A doua parte a citatului insistă pe faptul că omul nu are doar nevoi biologice, ci și nevoi spirituale. Omul nu are doar trup, ci și suflet. Dacă trupul trăiește cu pâine, sufletul trăiește cu orice Cuvânt care iese din gura Domnului. Sufletul trăiește prin Cuvântul Domnului, prin cunoașterea, încrederea și împlinirea acestui Cuvânt. Fiul nu primise niciun cuvânt de sus să facă vreo minune. Cuvântul de sus pentru El atunci și acolo era să aștepte în răbdare. Fiul deci se identifică cu statutul de OM și subliniază că mântuirea sufletului prin Cuvântul Domnului este mai importantă decât mântuirea trupului prin pâine. El pune spiritualul mai presus de biologic, El pune relația cu Domnul mai presus de rămânerea în viață, El pune viața spirituală mai presus de viața fizică. El preferă moartea fizică morții spirituale. El preferă să moară fizic dar să rămână viu din punct de vedere spiritual. Noi, fiii lui Adam, de câte ori am pus biologicul mai presus de suflet? De câte ori ne-am întinat sufletul pentru a împlini nevoile și poftele biologice din noi? De câte ori nu am căutat mai întâi pâinea și am neglijat Împărăția lui Dumnezeu? Și noi am făcut acest lucru în diferite situații de criză când compromisul era clar. Dar Isus ia testul în situația de criză maximă și într-un context în care compromisul era aproape nevăzut: ce era greșit în a mânca pâine pentru a

supraviețui? Și mai mult decât atât, la Isus se adaugă și tensiunea dintre dumnezeirea și umanitatea Sa. Căci Dumnezeu putea și avea dreptul să transforme pietrele în pâini. Căci Dumnezeu făcea toate din eternitate după buna plăcere a voii Sale. Iar acum voia Sa era clară: vroia pâine! Dar Fiul a învățat prin suferință să asculte ca un om și să spună: *nu voia Mea, ci voia Ta!* Ascultarea este ceva normal pentru noi, făptura creată. Dar ascultarea nu este în firea dumnezeirii, este contrară firii dumnezeiești. Deci pentru a învinge ispita, Fiul a trebuit să acționeze total împotriva firii Sale: să nu asculte de imboldul firii Sale umane care cerea pâine și nici de imboldul firii Sale dumnezeiești care făcea toate după buna Sa plăcere! Diavolul încearcă să se folosească de ÎNTREAGA identitate divino-umană a lui Isus pentru a-L face pe acesta să păcătuiască. Isus nu lasă ca acest lucru să se întâmple. El nu își neagă dumnezeirea, dar își acceptă în totalitate umanitatea.

Ispita poate avea și o altă latură. Noi am interpretat până acum prima propoziție din frază în sensul: *pentru că ești Fiul lui Dumnezeu*, pe care îl propun anumite versiuni de traducere. Dar poate fi și celălalt sens: *Dacă ești...*, care să arunce și o îndoială asupra dumnezeirii Sale, îndoială care să îl provoace pe Fiul să își exercite puterea pentru a-și demonstra Sieși și (altora: diavolului, etc) dumnezeirea Sa. Într-adevăr, Dumnezeu flămânzise. Creatorului îi era foame. Poziția în care S-a așezat Fiul era de-a dreptul umilitoare pentru Regele Regilor, Cel care era atotsuficient Sieși, care nu avea nici o nevoie și care acum era pus în situația în care să fie dependent de ceva din afara Lui. În această situație a flămânzirii putea să apară și gândul: ce fel de Dumnezeu sunt eu? Oare mai sunt Dumnezeu sau mi-am pierdut dumnezeirea prin întrupare? Lucifer se folosea de acea situație extremă pentru a INDUCE lui Isus o teribilă criză de identitate: Cine sunt Eu până la urmă? Ce am ajuns prin întrupare? Oare Mi-am pierdut dumnezeirea și am rămas un simplu om înfometat și umilit de propriile sale dorințe și nevoi? Oare asta am ajuns mergând pe mâna Tatălui care Mi-a propus planul Întrupării? Și atunci, facerea minunii era motivată și de dorința confirmării propriei identități. Dar Isus primise confirmarea înainte la botez. Chiar dacă înfometarea și iminența morții îl prezentau ca un simplu om, El știe prin credință că este Fiul lui Dumnezeu. Nu avea nevoie de o minune pentru a-și confirma cine este. Știa că era Fiul. Și știa că este și un OM și că trebuie să accepte toate rigorile și umilințele umanității.

O altă dimensiune a ispitei putea fi: ce folos are lumii un Mesia mort? Dacă Isus nu mânca ceva, din punct de vedere biologic murea. Dar nici nu își începuse lucrarea. La ce folos se întrupase și răbdase 30 de ani durerea întrupării? Trebuia să trăiască și să îplinească voia Tatălui. Dar Isus credea că Tatăl are puterea să Îl țină în viață fizic chiar dacă nu mânânce. Tatăl controla biologicul și putea interveni cu o minune (cum a și făcut-o!) pentru a-L ține fizic în viață. Isus alege calea MINUNII deci, dar calea grea. Isus nu respinge deci calea minunii, dar o alege pe cea grea!

Ispita este deci foarte complexă și puternică. Dar Isus o biruiește. El citează din Scriptura care demască minciuna din ispită și El se așează pe deplin sub autoritatea Scripturii. Temelia luptei lui Isus cu diavolul este că Scriptura este ADEVĂRUL și El se așează DEPLIN sub

această autoritate. Observăm că Isus nu luptă cu diavolul ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ca OM, postind, rugându-se, citând din Scriptură.

A doua ispitire

A doua ispitire este din altă categorie. Și pentru mine este cel mai dificil de înțeles. Dacă în prima ispitire glasul biologicului era în sensul ispitei (trupul lui Isus era disperat după pâine!), în a doua ispitire glasul biologicului ar fi contrat sensului ispitei (aruncă-Te jos!). Într-adevăr, cine dintre noi așezat pe o clădire înaltă nu vrea să fugă de acolo? Care om normal ar simți vreo ispită sau vreun fel atracție să se arunce de pe un zgârie nor? Ar simți exact opusul. O face cineva disperat care vrea să se sinucidă. Ca ispita aceasta să fi fost REALĂ, înseamnă că Isus a simțit un puternic IMBOLD de a sări, atunci când diavolul i-a propus acest lucru? Cum poate deveni atractiv un salt în gol de pe înălțime? Să încercăm să răspundem la aceste întrebări.

Primul lucru care îmi vine în minte este că cel rău a diminuat frica normală de înălțime din trupul lui Isus. Emit ipoteza că Ispititorul (care poate aduce în trupul și sufletul nostru tot felul de stări și senzații) a diminuat senzația de frică din trupul lui Isus și a înlocuit-o chiar cu o senzație de pace și siguranță. Este adevărat că unii oameni experimentează anumite excepții de la regulă și în situații de pericol maxim nu simt deloc frică, ci au o stare de bine inexplicabilă. Cel rău a indus probabil acest tip de stare în trupul lui Isus, care nu tremura acolo pe streșina Templului, ci era plin de pace și de siguranță. Deci mare atenție. Starea de pace, de bine, de siguranță și de control, poate veni și de la cel rău. Am comentat acest lucru mai detaliat când am studiat cartea Isaia (vezi comentariul despre **PACE** pe capitolul 28 și capitolul 39). Noi confundăm adesea starea de pace sufletească cu prezența divină sau cu confirmarea că Dumnezeu este cu noi. Dar atenție, acea stare de pace poate fi înșelătoare și poate fi confirmarea că diavolul este cu noi ca să ne ispitească. Deci se pare că Isus experimentează două stări opuse. La prima ispitire este o situație de criză maximă când starea de groază privitoare la moarte și presiunea biologicului era maximă. Dar imediat după aceea este dus pe marginea Templului, unde starea este de pace, de siguranță. Și oare starea de pace de pe marginea Templului nu era chiar semnul că Tatăl este cu El, că aprobă minunea și că Îl va salva? Oare noi adesea după ce luăm o decizie și simțim PACE în suflet, nu interpretăm că am luat decizia cea bună și că Domnul ne confirmă acest lucru? Și cu cât pacea persistă în pofida unui context vizibil potrivit, cu atât ne bucurăm mai mult de confirmarea prezenței lui Dumnezeu. Și este adevărat că de multe ori această pace este semnul confirmării prezenței divine. Dar nu tot timpul. Cum facem diferența? Isus ne ajută: lentila Scripturii. Nu starea în sine este SEMNUL, ci interpretarea dată de Scriptură aceluia context din viața noastră. Deci nu starea este esențială ci interpretarea ei corectă prin lentila Scripturii! Isus nu se bazează pe ce simte, ci pe ceea ce spune Scriptura despre acea stare din acel context. Și ce simte este important și Îl ajută. Dacă starea vine de la Domnul, atunci este un ajutor emoțional important. Dacă nu vine de la Domnul atunci este un indiciu care dă de gol pe Ispititorul care s-a ascuns bine în spatele ei.

Intuiesc următoarele lucruri: dacă în prima ispitire, într-un context de criză, diavolul amplifică groaza și glasul biologicului și subliniază PERICOLUL, în al doilea context, deși este tot de criză lângă un pericol iminent – pe streășina Templului) diavolul diminuează starea de frică și glasul biologicului și le înlocuiește cu stări de pace și de siguranță. Cel rău se poate deci efectiv juca cu simțirile umane și poate să ne inducă orice indiferent de context. Uneori amplifică senzația PERICOLULUI pentru a ne induce TEAMA și a ne face să renunțăm la drumul voii lui Dumnezeu și să facem cale îndoarsă. Alteori diminuează senzația PERICOLULUI pentru a ne induce o PACE falsă care să ne facă să mergem înainte spre capcana pe care ne-a pregătit-o.

Am înțeles ideea diminuării senzației de pericol. Dar de unde atracția de a sări? Sunt mai multe interpretări care nu se exclud reciproc, căci am văzut de la prima ispitire cât de complexă poate fi o ispită și ea activează de fapt SIMULTAN mai multe tentații distincte. Ce L-ar fi motivat pe omul Isus să se arunce de pe Templu? :

a) Nevoia de confirmarea a identității Sale

Am comentat deja acest aspect în contextul primei ispitiri. Întruparea a însemnat o experiență cruntă și dureroasă pentru Fiul. A însemnat asumarea unei noi identități: cea umană, într-o fire asemănătoare cu a păcatului: să simți slăbiciune și suferință, să fii vulnerabil, să fii dependent, să ai nevoi, să fii ispitit, să ai o voie diferită de cea a Tatălui, toate aceste lucruri au însemnat o provocare teribilă pentru Fiul. De aceea, întrebările: Cine sunt Eu până la urmă? Ce am devenit? erau legitime. Confirmarea faptului că este Fiul, că a rămas Fiul erau importante. În Psalmul mesianic 102 (în interpretarea autorului epistolei către Evrei – vezi Evrei capitolul 1), Tatăl îi confirmă Fiului înainte de crucificare că El este Dumnezeu și va putea sorbi paharul fără fund al fărădelegilor noastre. De aceea, ne puteam gândi și la atracția de a se arunca de pe Templu. Diavolul l-a dus la Templu, Casa Tatălui Său și i-a citat din Scriptură promisiunea Tatălui Său pentru orice om care se încrede în El, valabilă cu atât mai mult pentru Mesia și pentru Fiul Său întrupat. Contextul nu mai era acum un context de criză, ci un context RELIGIOS: în Casa Domnului și cu citate din Sfânta Scriptură.

b) Recunoașterea identității Sale mesianice de către Israel

Unii teologi sugerează că Isus a fost dus la Templu pentru că Templul era un loc public unde se aflau mai marii lui Israel. O minune înfăptuită acolo la Templu i-ar fi adus recunoașterea Sa ca fiind Mesia. În cele din urmă Isus venise pentru a-Și dovedi identitatea mesianică înaintea poporului, ca poporul să creadă în El și să fie mântuit. Ce ar fi fost greșit dacă ar fi dovedit CLAR înaintea tuturor că El este Mesia și Tatăl este de partea Lui? Dacă în prima ispitire diavolul îi cere lui Isus să facă o MINUNE pentru a supraviețui, acum îi cere să scoată de la Tatăl o minune pentru a câștiga recunoașterea poporului. Diavolul îl ispitește pe Isus să acționeze în SENSUL așteptărilor poporului. Iudeii așteptau MINUNI și un izbăvitor pământesc. Cu puterea Tatălui de partea Lui, Isus putea atât de ușor să fie

recunoscut ca fiind Mesia de către poporul idolatru. Dar din nou, aceasta era calea facilă. Isus va alege tot o cale a MINUNII, dar calea cea grea. El va veni tot cu un semn, o minune legată de Templu: *Stricați Templul acesta și în 3 zile îl voi zidi iarăși*, va spune Isus la Templu. El nu va sări de pe Templu, dar El, templul viu, se va lăsa omorât ca Tatăl să Îl învieze apoi. Protecția promisă în Psalmul 91 se referă la elemente fizice care oglindesc realitatea unei protecții spirituale. Isus știa însă că protecția fizică îi este promisă DOAR până la o vreme. El știa și accepta că va veni vremea când va fi dat în mâna păcătoșilor ca să facă ce vor voi cu El. Protecția fizică din Psalmul 91 îi era promisă Fiului doar pentru o vreme. Isus interpreta Scriptura în ansamblul ei și de aceea nu putea fi amăgit printr-un pasaj din Scriptură desprins din ansamblu. Diavolul cunoaște Scriptura și o folosește să ne amăgească, să facem în Numele Domnului, voia sa. El va supralicita mereu DETALIILE și se va abate de la direcția dată de ansamblu. Singura cale pentru a birui astfel de atacuri este să cunoaștem ansamblul și să rămânem mereu cu privirea ațintită spre el.

c) Gloria religioasă pe care ar fi câștigat-o înaintea poporului

Odată cu recunoașterea Sa ca Mesia de către poporul idolatru, Isus ar fi câștigat o glorie religioasă imensă. Afirmarea de sine rămâne ispita fundamentală a ființei umane. Omul a fost creat să fie vice-regele lui Dumnezeu pe pământ. În el este nevoia imensă de a-și dovedi sieși și celorlalți identitatea sa. Diavolul ne propune să ne împlinim această nevoie nu în relația cu Dumnezeu și spre slava Lui, ci în relația cu semenii și spre slava noastră. Iar gloria religioasă este una din cele mai perfide, atractive și periculoase glorii. Aparent, omul religios este smerit și îl caută pe Domnul și trăiește pentru Domnul. El renunță la averi, dă tot ce are săracilor, rezistă ispitelor, învață pe cei nevoiași, îi vindecă pe bolnavi, își chiar își dă trupul să fie ars. Pavel ne explică că un Om poate să facă toate aceste lucruri din afirmare de sine și nu din dragoste. Și această cale a afirmării de sine este cea mai periculoasă, căci OMUL se afirmă prin lucruri sfinte (nu prin bani, compromisuri, opulență) și mândria este bine ascunsă în haina religiozității. Conștiința poate sta liniștită (căci acel om a făcut lucruri sfinte pentru Domnul), iar eul se poate desfăta culegând slava deșartă a oamenilor ușor impresionați de așa zișii sfinți. O minune de acel tip înfăptuită la Templu i-ar fi adus lui Isus o glorie religioasă fără margini.

d) Curiozitatea, dorința de a vedea un miracol, de a simți supranaturalul

Poate mai puțin importantă decât cele trei posibilități menționate mai sus este atracția omului spre supranatural. Omul nu a fost creat pentru această lume. Vizibilul îl întemnițează pe om în cotidian, în banal, într-o temniță. Omul a fost creat pentru Eden, pentru părtășie directă cu Dumnezeu, pentru o lume plină de

experiențe speciale. De aici și dorința omului de a depăși temnița banalului, a cotidianului, a vizibilului. De aici și curiozitatea omului, înclinația sa de a intra în contact cu lumile spirituale, de a avea parte de supranatural. Și când ai promisiunea că Dumnezeu este cu tine și că te va proteja, de ce să nu profiți de acest lucru pentru a GUSTA din frumusețea supranaturalului?

Punctele a, b, c și d sunt nu se exclu reciproc ci pot acționa simultan în contextul celei de-a doua ispitiri. La toate acestea Isus răspunde citând un alt pasaj din Scriptură: *Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.*

Dumnezeu nu poate fi ispitit. Fiul a fost ispitit când era pe pământ, dar Dumnezeu nu poate fi ispitit (vezi Iacov 1). Atunci în ce sens apare porunca: *Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău?* Citatul este din Deuteronom 6:16-17:

- Să nu ispiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, cum L-ați ispitit la Masa, ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, poruncile Lui și legile pe care vi le-a dat.

Dar ce s-a întâmplat la Masa?

1. Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustiul Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut.
2. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Dă-ne apă să bem!” Moise le-a răspuns: **„Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispiți pe Domnul?”**
3. Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cărtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?”
4. Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să măucidă cu pietre.”
5. Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește!
6. Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.
7. El a numit locul acela **„Masa și Meriba”**(Ispită și ceartă), căci copiii lui Israel se certaseră **și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?”** (Exod 17)

Dumnezeu nu poate fi ispitit, dar actul de ispitire a Domnului înseamnă mai degrabă o ÎNCERCARE a omului de a-L manipula pe Dumnezeu, pe Cel care nu poate fi manipulat. Poporul Israel a înțeles dorința lui Dumnezeu de a le arăta că El este Domnul, de a-I mântui, de

[Ev.Matei](#)

a-i iubi și de a-i proteja. Ei astfel pun înadins la îndoială prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor pentru a-L provoca pe Domnul să mai intervină cu o minune și să le rezolve problema și să le împlinească astfel nevoia. Rugăciuni de genul: ***Doamne, dacă nu îmi vindeci copilul înseamnă că nu ești un Dumnezeu bun și nu ești cu Mine!***, sau de genul: ***Dacă ești cu adevărat Dumnezeu, găsește-mi un loc de muncă!***, ilustrează spiritul a ceea ce înseamnă să ispitești pe Domnul. Omul rămâne centrat pe sine și pe nevoile lui. El are însă nevoie de ajutorul Domnului pentru a-și împlini aceste nevoi. Și atunci încearcă să FORȚEZE mâna lui Dumnezeu să acționeze în favoarea sa. Și omul vede în dorința lui Dumnezeu de a-Și arătat Numele și slava oamenilor o slăbiciune care poate fi manipulată. Omul ajunge la concluzia falsă că Domnul, care a făcut atâtea lucruri pentru a Se descoperi omului, ar avea nevoie de om și de răspunsul pozitiv din partea acestuia. Omul se vede făcându-i un favor Domnului prin faptul că Îl recunoaște și Îl slujește. El nu este conștient de faptul că Dumnezeu nu are nevoie de noi, ci noi avem nevoie de El. Omul nu este conștient de faptul că ceea ce Domnul face, face din dragoste, dar Domnul se poate lipsi de noi și noi suntem cei ce pierdem dacă nu răspundem chemării Lui. Toate semenele făcute de Domnul pentru ei în Egipt, i-au făcut pe everi să se creadă importanți și indispensabili în planul lui Dumnezeu: deci Dumnezeu are mare nevoie de noi în planurile Sale dacă a făcut atâtea lucruri pentru noi. Deci putem profita de acest lucru. Ia să îl amenințăm că renunțăm la El pentru a-L determina să mai facă o minune pentru noi.

Prin a doua ispită, cel rău promova același spirit al ispitirii Domnului. În centru era omul Isus, nevoile Sale și slava Sa pe acest pământ. El era ispitit să profite de dragostea și promisiunile lui Dumnezeu pentru El și să-l provoace pe Dumnezeu să intervină cu o minune pentru propria sa glorie și împlinire. Dar Isus trăia în altă paradigmă. El era Robul Tatălui. El trăia pentru Tatăl și nu pentru Sine. El punea gloria și planurile Tatălui mai presus de gloria și planurile și dorințele Sale în această lume. El știa că Tatăl are drept să Îl testeze și nu INVERS. Nu omul Îl încercă pe Dumnezeu, ci Dumnezeu pe om. El de asemenea se încredea în Cuvântul Tatălui rostit la botez și nu avea nevoie de MINUNI pentru confirmarea identității Sale. La botez de asemenea acceptase calea Mielului care Se va jertfi și respinsese calea unui Mesia adulat de mulțimile idolatre. Diavolul pare să îi propună calea ușoară, oferta unui Mesia cu succes în această lume. Și îl ispitește să forțeze mâna lui Dumnezeu pentru a deveni un astfel de Mesia. Isus alege calea Robului și calea Mielului și respinge o asemenea ofertă, precum și chemarea de a forța mâna Tatălui pentru propriile sale interese.

Întrezăresc o lumină deosebită asupra acestui pasaj: La botez Isus a ales să urmeze calea crucii, calea lepădării de Sine. În ispitiri, diavolul îi propune calea afirmării de sine. În prima ispită îi propune afirmarea dumnezeirii sale în defavoarea umanității Sale. La a doua ispită îi propune afirmarea mesianității Sale, iar la a treia ispită îi va propune afirmarea umanității Sale.

Deci la botez Isus își asumă calea crucii, iar Tatăl îi confirmă: Tu, omul Isus, care îți asumi calea crucii și a lepădării de Sine, ești Fiul Meu în care Îmi găsesc toată plăcerea! Isus primește confirmarea din partea Tatălui asupra identității Sale mesianice divino-umane pe calea crucii. Cel rău vrea să îl smulgă pe Isus de pe drumul crucii și propune lepădării de sine, drumul afirmării de sine. Și îi propune mai întâi afirmarea dumnezeirii Sale, apoi afirmarea mesianității

Sale și apoi afirmarea umanității Sale. De fiecare dată această afirmare a identității lui Mesia este propusă în afara drumului crucii. Cel rău îi pune la îndoială identitatea confirmată de Tatăl și îi propune o altă identitate. Nu așa a fost și cu primul Adam? Nu i-a propus cel rău o NOUĂ identitate: vei fi Dumnezeu! Și nu i-a propus această identitate pornind de la adevărata identitate a lui Adam care fusese creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Oare nu acest lucru a căutat și Lucifer când s-a răzvrătit? Nu a căutat să devină ca Dumnezeu? Se pare deci că ispitirile care atacă IDENTITATEA sunt cele mai puternice, căci altfel de ce le-ar fi folosit cel rău?

Într-adevăr, în confruntarea cu primul Adam se pare că avea o singură șansă, o singură lovitură disponibilă. Și atunci cel rău alege să conceapă o ispită care vizează problema identității: vei deveni ca Dumnezeu! În confruntarea cu al doilea Adam, cel rău are la dispoziție 40 de zile și 40 de nopți. Și Isus este ispitit în toate felurile. De ce Matei și Luca ne relatează aceleași 3 ispitiri? Se pare că acestea au fost cele mai puternice. Și se pare că acestea au fost păstrate de cel rău pentru ultima zi. Într-adevăr, știm că ispita cu pâinile a venit în ziua 40 și știm că ispita cu slava lumii a fost ULTIMA ispită (în Matei ni se spune: *atunci diavolul l-a lăsat...*). Iar ispita cu Templul a fost se pare între cele două. Spre deosebire de Luca, Matei pare să redea ordinea precisă a celor 3 ispite. Și știm că războiul se duce până la capăt și ultima sută de metri este cea mai grea. Am comentat în 1,2 Împărați acest principiu și am observat că atât proorocul mâncat de leu din 1 Împărați capitolul 14 cât și Ilie în lucrarea de pe Carmel, au parte pe ultima sută de metri de un atac feroce. Când bătălia părea câștigată cel rău lovește din nou prin surprindere. Atât proorocul din capitolul 14 cât și Ilie sunt luați prin surprindere de acest atac surpriză pe ultima sută de metri. Proorocul încalcă porunca, compromite mesajul și sfârșește mâncat de leu, iar Ilie ajunge în depresie și vrea moartea. Războiul se duce până la capăt și mereu ultima sută de metri este cea mai grea. După 40 de zile de post și de ispitire și Isus obosise: fizic, psihic și spiritual. Ultima zi era cea mai grea. Și este logic ca Vrajmașul să păstreze ce e mai greu pentru ultima zi, să păstreze loviturile cele mai puternice pentru ziua în care Isus era cel mai slăbit. Cred că cel rău a mizat enorm pe această ultimă zi și aici și-a concentrat maximul de seducție. Deci Matei ne redă cel mai probabil cele mai puternice ispite, așezate toate în ultima zi. Ele vizează aspecte distincte și glisează de la un context de criză maximă (înfometarea), la un context religios și plin de pace și citate din Scriptură (pe streășina Templului), până la un context maxim de seducție directă (slava lumii). Groaza morții în pustie, simularea călăuzirii divine pe streășina Templului, seducție directă prin slava întregii lumi: Isus este atacat din toate părțile. Și acestea trei contexte ilustrează principalele trei arme folosite de cel rău împotriva omului:

1. Groaza, teroarea, frica, amenințarea, suferința, tortura – pentru a stimula (în afara voii divine) afirmarea dumnezeirii
2. Disimularea, imitarea vocii divine, arătarea într-un înger de lumină – pentru a stimula (în afara voii divine) afirmarea mesianității
3. Seducția directă, pofta, dorința, atracția – pentru a stimula (în afara voii divine) afirmarea umanității

În Apocalipsa 13 am observat cum toate aceste TREI arme sunt activate SIMULTAN într-un ULTIM atac îndreptat de Anticrist împotriva Bisericii, sau mai exact împotriva Pruncului care trăiește pe pământ prin Biserică.

A treia ispitire

La prima vedere, ispita pare ridicolă. Dacă i-ai arăta unui creștin devotat slava New York-ului și i-ai spune că va primi la picioare tot New York-ul dacă se va închina la picioarele diavolului, sunt sigur că va refuza. Ispita pare și mai ridicolă, căci Fiul crease această lume și această lume aparținea lui Dumnezeu și nu diavolului. Este adevărat că diavolul este stăpânitorul acestei lumi și conduce această lume spre rău și păcat. Dar el nu poate face tot ce vrea. Deasupra sa este Domnul care stăpânește. Nu diavolul dă împărăția lumii cui vrea (vezi minciuna din Luca 4:6), ci Dumnezeu (vezi Daniel 4:17). Și Fiul deținea nu doar pământul ci tot Universul și toate lumile îngerești și toate cerurile! Ce târg ieftin și mincinos îi propunea cel rău! Ce fel de ispită a fost această ultimă ispită?

Am comentat deja de ce fiecare ispită a fost reală. Cel a rău a stimulat prin firea asemănătoare cu a păcatului în care era îmbrăcat Fiul o dorință intensă pentru glorie, putere, plăcere și tot ce oferă slava acestei lumi. Cel rău are capacitatea să ia un detaliu din această lume și să facă un om să dorească acel detaliu la NEBUNIE. Să ne aducem aminte de copilul care are 1000 de jucării și vede o jucărie nouă în vitrină. El o ia razna și țipă și țipă chiar dacă este disciplinat de părinți, căci el vrea ACEA jucărie. Dar noi tot copii am rămas. Cel rău are capacitatea să ne aducă înaintea noastră un singur lucru din această lume și să ne facă că îl dorim cu ardoare, cu toată ființa noastră, să ne convingă că nu mai putem trăi fără el, să ne facă să ne gândim la acel lucru zi și noapte și să simțim că viața noastră nu are sens fără acel lucru și să nu ne mai bucurăm de nimic din ceea ce avem pentru că nu avem ACEL lucru. Și el face acest lucru fără scrupule și o face cu diverse detalii din această lume mare: cu un serviciu, cu o casă, cu o mașină, cu o rochie, cu o prietenie, cu o posibilă relație romantică, cu o poziție de slujire în Biserică, cu aprecierea unei persoane, cu un vis, cu o carieră etc. Când ne DORIM prea mult un lucru (chiar un lucru bun), să fim foarte atenți la cine și ce se află în spatele acelei dorințe arzătoare. Ei bine, cel rău la ultima ispită nu a luat un detaliu din această lume, ci întreaga lume, toate lucrurile din lumea aceasta, toate tipurile de împliniri oferite de această lume: slavă, putere, împlinirea prin profesie, prin artă, prin știință, prin cunoaștere, prin plăcere de orice tip, prin răzbunare, prin lux, prin bani, prin tot ce oferă această lume. Și L-a făcut pe Isus să își dorească cu toată ființa Sa umană SIMULTAN TOATE lucrurile din această lume. Ispita a fost teribilă și de această dată s-a adresat UMANITĂȚII. Ispita a negat divinitatea lui Isus și l-a tratat ca pe un simplu om. Dacă prima ispită a stimulat afirmarea dumnezeirii, iar a doua afirmarea mesianității, ultima ispita a stimulat afirmarea UMANITĂȚII prin împlinirea oferită de această lume. Ispita a fost teribilă! Dacă Dumnezeu pune limite clare celui rău când ne ispitește pe noi, se pare că în cele 40 de zile, nu i-a pus nici o limită. Cel rău l-a ispitit pe Fiul cum a vrut și și-a exercitat MAXIMUL puterii sale de seducție. El L-a dus pe Templu, apoi pe un munte înalt și i-a arătat

slava lumii. Cel rău l-a dus în diferite contexte reale de viață pe Isus. Ispitirea nu a avut loc doar în pustie deci. Diavolul și-a dezlănțuit ÎNTREAGA SA PUTERE de seducție, fără nici un fel de LIMITĂ împotriva Mântuitorului. Dar Isus l-a învins, și nu luptând cu puterea Sa dumnezeiască, ci cu puterea primită de la Tatăl respectând legile războiului care se aplică fiecărui OM: postind, rugându-se, citând Scriptura!

Câte lecții învățăm din acest tablou al ispitirii! Sunt atât de multe încât nu ne ajunge vremea să le menționăm pe toate. Amintim doar câteva din ele pe care nu le-am menționat până acum:

- Deosebim între ISPITĂ și PĂCAT. Înțelegem că Isus a fost ispitit în mod real, dar nu a păcătuit. Deci dacă ai gânduri și dorințe intense împotriva voii lui Dumnezeu NU ÎNSEAMNĂ că ai păcătuit. Dacă toată ființa ta dorește slava lumii, nu înseamnă că ești în păcat. Înseamnă că EȘTI ispitit. Dar tu nu ești ceea ce SIMȚI, ci devii ceea ce alegi! Ce adevăr eliberator! Este normal să fii ispitit și cu cât crești în credință, ISPITELE nu se vor diminua ci vor crește cum au crescut și în viața lui Isus. Aceasta este normalitatea. Creșterea spirituală nu înseamnă mai multe sentimente divine și mai puține ispite. Ispitele se vor amplifica. Este adevărat și că experiențele, resursele, mângâierile și chiar sentimentele divine se vor intensifica. Dar creșterea isptirilor este o normalitate pentru cel care crește în Hristos. Războiul se intensifică.
- Deosebim între ispitele cotidiene și perioadele speciale de ispitire. Isus a fost ispitit tot timpul dar a avut parte și de perioade speciale, mult mai intense de ispitire. La fel este și pentru cei ce Îl urmează. Cu siguranță că noi nu vom fi ispitiți așa cum a fost ispitit Isus. Am clarificat DEJA că nimeni nu va fi ispitit ca Isus și nu va avea parte de confruntarea directă cu ispititorul și cu maximul seducției sale. Dar păstrând diferența imensă de proporții, în MIC, în foarte MIC, vom trece și noi prin cele 40 de zile de ispitire. Dacă vom călca pe urmele lui Isus, ÎN MIC vom avea parte de ceea ce El a avut parte: de Ghetsimani, de trădarea lui Iuda, de crucificare, de a trăi sentimentul că suntem singuri fără Domnul, de ocară oamenilor, de acuze false și de momente speciale de ISPITIRE. Cel rău a cerut ca IOV să fie cernut. Cel rău a cerut ca apostolii să fie cernuți ca grâul. Și au fost. Toți oamenii cerdinței au trecut prin TESTE speciale, prin momente speciale de ispitire când sentimentul prezenței lui Dumnezeu s-a diminuat dar s-a amplificat VOCEA ispitei și gândurile și minciunile insuflate de acesta. Trebuie deci să ne pregătim. Și când vor veni aceste momente speciale, să nu ne tulburăm, să nu ne speriem de ceea ce simțim sau gândim. Să deosebim ISPITA ca ISPITĂ și foarte important să nu ne luptăm singuri cu ISPITA ci să ne recunoaștem neputința și să îl implorăm pe Hristos, biruitorul, să lupte El pentru noi. Și să ne încredem că El va birui. Și spre deosebire de El avem și resursa pocăinței. El trebuia să treacă fără pată cele 40 de zile de ispitire. Noi vom mai avea ezitări, alegeri greșite în cele 40 de zile. Dar vom avea șansa revenirii în har

prin pocăință. Biruința lui Hristos a însemnat să treacă fără păcat prin cele 40 de zile. Biruința noastră va însemna rămânerea în credință și în Hristos în cele 40 de zile de ispitire. Și o resursă cheie este că PERIOADA va fi limitată în timp. Dacă diacolul l-a lăsat pe Hristos până la o vreme, așa va face și în dreptul nostru dacă vom rămâne tari în credință. Perioada specială de ispitire înseamnă o perioadă delimitată de timp în care ISPITIRILE ne lovesc cu putere crescută. Este ceva diferit de ispitirile zilnice cu care ne confruntăm. Sunt de data aceasta ispite MULT mai puternice și ele persistă pe o PERIOADĂ MAI ÎNDELUNGATĂ DE TIMP ca de obicei. Acestea sunt caracteristicile fundamentale ale perioadei speciale de ispitire. Și lupta va fi cruntă. Ne vom simți atât de slabi. În fiecare zi vom avea impresia că am ajuns la capătul puterilor și ne vom întreba cum vom rezista și MÂINE? Dar dacă ne vom încrede în Domnul, puterea Sa ne va da și a doua zi suflare de viață și vom parcurge și a doua zi, și tot așa. Iar la final vom ajunge la capătul puterilor și vom simți că dacă se mai pune un gram de presiune peste noi VOM ceda fizic, psihic, spiritual. Dar acel gram nu va veni. Vom fi la limita dezastrului, dar nu în dezastru. Și dacă se va mai adăuga un gram de presiune, se va adăuga ca prin minune și un gram de putere, pentru ca prin minune să continuăm să rezistăm. Și va fi așa de CLAR că nu avem nici o putere în noi înșine și că nu avem nici o șansă împotriva vrăjmașului și că DOAR puterea lui Dumnezeu ne ține! Și la sfârșit nu vom mai putea și vom striga către Domnul. Și Domnul va veni și va spune mării ispitirilor: TACI! FĂRĂ GURĂ! Și Diavoul va pleca și Domnul ne va lua în brațele Lui și vom simți din NOU prezența Sa minunată care va începe cu gingășie să ne vindece rănilile și traumele produse de acele ispite. Și va urma ca la Isus procesul în care ne vor sluji îngerii. Și la finalul perioadei vom privi în URMĂ și ne vom MIRA cum de am rezistat, CUM de am trecut pe ACOLO și nu am cedat psihic și CUM de am rămas în CREDINȚĂ. Și va fi așa de clar că NU noi am luptat ci DOMNUL a luptat pentru noi și va fi atât de CLAR că DOMNUL ne-a purtat pe brațe în acea perioadă chiar dacă noi nu îl mai simțeam și credeam că era departe și că ne-a părăsit, uitat, abandonat!

- Înțelegem că orice perioadă specială de ispitire este LIMITATĂ ÎN TIMP. Ferice de cel care așteaptă până în ziua 40, sau până în ultima zi. Cel rău va încerca să ne păcălească de faptul că acea stare de presiune va persista la nesfârșit, că nu vom mai vedea lumina, că nu vom mai avea parte de mângâiere pe acest pământ. Dar este o mare minciună. Orice perioadă specială de ispitire este delimitată în timp. Așa a fost la Isus. Așa va fi și la noi. Pe pământ avem parte și de necazuri și de mângâieri. Domnul lasă un echilibru în viața credinciosului pentru ca viața sa să fie SUPPORTABILĂ pe pământ. O zi luminoasă și o zi întunecoasă, cam aceasta este alternanța în viața credinciosului. Jumătate de zile sunt necaz și durere și jumătate sunt lumină și mângâiere. Nu am rezista dacă ar fi doar zile întunecoase. Zilele de pace, de odihnă sunt binevenite pentru refacere, pentru vindecarea

rănilor și să nu uităm și pentru pregătirea pentru viitoarea confruntare specială cu Ispititorul care L-a lăsat pe Isus PÂNĂ la o vreme.

- Înțelegem că perioadele speciale de ispitire sunt și un test al vredniciei dar și un test al formării care ne va propulsa spre următoarea etapă din umblarea noastră cu Domnul, ne va propulsa spre înălțimi spirituale nebănuite, va lărgi vasul credinței noastre enorm și o mai mare măsură a Duhului se va odihni peste noi. Isus a fost dus de DUHUL în pustie ca să fie ispitit de diavolul. Duhul vroia să lucreze mai mult prin ISUS și știa că singura cale de lărgire a vasului uman este prin luptă, prin durere, prin confruntarea cu forța opusă a vrăjmașului. Mușchii fizici se măresc nu prin relaxare ci prin confruntarea directă cu o forță OPUSĂ. Trupul nostru cunoaște această legitate: el se întărește în anumite domenii tocmai prin confruntarea cu ostilitățile în acel domeniu. Prin expunerea repetată la frig, trupul devine mai tolerant față de frig etc. La fel este și în lupta spirituală. Vasul credinței se mărește prin confruntarea cu forța opusă a vrăjmașului care vrea să micșoreze vasul. Și atunci DUHUL care vroia să lărgească vasul uman al lui Isus, a știut ce este de făcut: L-a dat pe Isus pe mâna vrăjmașului. ACEASTA este singura cale de creștere spirituală reală. NU ESTE ALTA. Vasul uman al lui Isus era o fire asemănătoare cu cea a păcatului. Noi ne naștem morți d.p.d.p.v. spiritual. Fiecare ungher al ființei noastre este stăpânit de moarte. Când ne naștem din nou, în mijlocul acestui spațiu al morții apare un mănuchi de viață care vrea să se dezvolte, să crească și să umple fiecare domeniu al vieții noastre și fiecare ungher al personalității noastre. Dar creșterea se face în spațiul morții. Ca viața să crească și să se dezvolte într-un spațiu al lăuntrului nostru, moartea trebuie să se retragă din acel spațiu. Și NU SE VA RETRAGE fără luptă. Era un spațiu stăpânit de moarte. Și moartea va lupta. Și lupta va fi cruntă. Și din această confruntare dintre cele două lumi apare suferința din viața creștină. Nu există creștere fără suferință, fără zbatere, fără zbucium. Și dacă vrem să ne lărgim vasul mai mult va urma o nouă perioadă de ispitire specială și tot așa. În aceste perioade se fac SALTURILE mari ale credinței. Și dacă așa s-a întâmplat și la Isus care era esență divină, doar îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu cea a păcatului, cu mult mai mult așa va avea loc și la noi care suntem stricați pe dinlăuntru și purtăm în noi firea păcatului.
- Cum L-a ajutat Duhul pe Isus în această perioadă specială de ispitire? I-a adus aminte pasajul cheie din Scriptură de care avea nevoie în confruntarea cu fiecare ispită specifică, i-a dat puterea să se așeze și să rămână sub autoritatea Scripturii. L-a ajutat să deosebească voia lui Dumnezeu și i-a dat puterea să împlinească voia lui Dumnezeu. Într-un mod asemănător ne va ajuta și pe noi.
- Sunt și multe diferențe dintre perioada specială de ispitire din viața Mântuitorului și cea din viața noastră. Am menționat deja câteva dintre ele.

- Isus a fost ispitit prin confruntare directă cu Satan și s-a confruntat cu maximul puterii Sale de seducție. Noi ne confruntăm doar cu adierea vocii sale mijlocită de contexte, oameni, gânduri, sentimente. Din acest punct de vedere nimeni nu va trece ca Isus prin cele 40 de zile de ispitire. Totuși Scriptura vorbește clar de perioade speciale de ispitire din viața unui credincios.
- Isus a trebuit să treacă fără păcat prin cele 40 de zile. Noi vom gafa și vom face greșeli în această perioadă. Dar avem și harul pocăinței, iar miza pentru noi este să revenim și să rămânem în lupta credinței, să păstrăm curată credința în Isus Hristos.
- Isus a fost ispitit zi după zi. La noi intensitatea ispitei nu va fi la fel de mare pe o perioadă îndelungată de timp căci nu am rezista. Noi vom avea și mângâieri în acea perioadă, căci cel ce are parte de suferință are parte și de mângâiere ne spune Pavel. La noi zilele de întuneric maxim vor alterna și cu zile mai luminoase.
- Isus a fost dus de Duhul în pustie. Noi vom traversa de obicei această perioadă nu în pustie ci printre oameni acolo unde ne-a așezat Domnul. În mijlocul acestei perioade va trebui să ne împlinim responsabilitățile, să slujim semenii, să fim mărturie. Nu va fi deloc ușor. Dar Domnul Își asumă această situație și El va purta de grijă mărturiei noastre. Dar este o compensație, căci spre deosebire de Isus care a fost atacat fără întrerupere zi și noapte, noi vom beneficia și de oaze de mângâiere, prin care ni se va mai da un suflu de viață, prin care funcționarea noastră normală printre semenii va putea continua.